

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในปัจจุบันรัฐบาลได้ให้ความสำคัญกับการพัฒนาคุณภาพการศึกษาเป็นอย่างมาก เพราะการศึกษาจะเป็นการพัฒนาด้านทรัพยากรมนุษย์ของประเทศที่สำคัญที่สุด ถ้าคนในประเทศได้รับการศึกษาที่ดีแล้วก็จะส่งผลต่อศักยภาพในการพัฒนาประเทศต่อไปในอนาคต (ร่าง) ยุทธศาสตร์การพัฒนาประเทศตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 12 พ.ศ. (2560-2564) ยุทธศาสตร์การวิจัยที่ 2 ยุทธศาสตร์การสร้างความเป็นธรรมและลดความเหลื่อมล้ำในสังคม ข้อ 2.3 การเสริมสร้างศักยภาพชุมชน การพัฒนาเศรษฐกิจชุมชน และการสร้างความเข้มแข็งการเงินฐานรากตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงเพื่อให้ชุมชนสามารถพึ่งพาตนเองได้ มีสิทธิในการจัดการทุน ที่ดิน และทรัพยากรภายในชุมชน จะเห็นได้ว่านโยบายของประเทศได้ให้ความสำคัญกับการศึกษาของคนในชาติเป็นอย่างมาก ประกอบกับประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนในปี 2558 ซึ่งทำให้มีการแข่งขันกันสูงมากไม่ว่าจะเป็นเรื่องของการเงิน เศรษฐกิจ แรงงาน สังคม และอื่นๆ ซึ่งประเทศไทยจึงต้องเตรียมคนให้มีศักยภาพเพียงพอสำหรับการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

การศึกษายุคสำหรับยุคปัจจุบัน ไม่ได้จำกัดขอบเขตเฉพาะในสถานศึกษาอีกต่อไป แต่ต้องอาศัยการค้นคว้าจากสื่อเทคโนโลยีที่หลากหลาย การเรียนการสอนต้องใช้เทคนิคและวิธีการสอนที่เหมาะสม กิจกรรมการเรียนรู้จึงควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีปฏิสัมพันธ์กับธรรมชาติสิ่งแวดล้อมรอบตัวที่เป็นแหล่งความรู้ที่มีคุณค่าที่จะช่วยให้ผู้เรียนได้รับข้อมูลความรู้มากขึ้นและสามารถเรียนรู้ได้ทั้งจากครูคน ครูเครื่อง และครูธรรมชาติ (กรมวิชาการ, 2545 ข:ความนำ) แหล่งเรียนรู้จึงมีทั้งภายในและภายนอกสถานศึกษา พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2545 กำหนดแนวทางในการจัดการศึกษา โดยการจัดการศึกษาและการจัดกระบวนการเรียนรู้นั้น ทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องไม่ว่าจะเป็นสถานศึกษา ครอบครัว ชุมชน องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น องค์กรเอกชนและสถาบันทางสังคมต้องร่วมมือกันจัดให้เกิดการเรียนรู้ ทั้งนี้เพื่อให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้ตามศักยภาพของตนเองได้อย่างแท้จริง การเรียนรู้ที่เกิดจากการปฏิบัติจริงช่วยให้ผู้เรียนมีความรู้และมีทัศนคติที่ดีต่อสภาพแวดล้อม รักถิ่นฐาน สามารถสืบทอดความรู้จากบรรพบุรุษเป็นการเรียนรู้จากการปฏิบัติที่นำไปใช้ให้เกิดประโยชน์ในการดำรงชีวิตได้ ดังนั้นการเรียนรู้และการสร้างลักษณะนิสัยแห่งการเรียนรู้ จึงถือเป็นหัวใจที่จะทำให้การพัฒนาผู้เรียนบรรลุเป้าหมายตามวัตถุประสงค์ โดยกำหนดแนวทางการจัดการศึกษาไว้ในอันที่จะนำ "ทรัพยากร" ที่มีอยู่ทั้งสถานศึกษา บุคลากร และงบประมาณ มาใช้เพื่อให้ประชาชนได้รับการศึกษาอย่างเต็มที่ ทุกโอกาสตามความเหมาะสม และมาตรา 25 ซึ่งได้บัญญัติไว้ว่า "รัฐต้องส่งเสริมการดำเนินงานและการจัดตั้งแหล่งการเรียนรู้ตลอดชีวิตทุกรูปแบบ ได้แก่ ห้องสมุดประชาชน พิพิธภัณฑ์ หอศิลป์ สวนสัตว์ สวนสาธารณะ สวนพฤกษศาสตร์ อุทยานวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ศูนย์กีฬาและนันทนาการ แหล่งข้อมูลและแหล่งการเรียนรู้อื่นอย่างพอเพียงและมีประสิทธิภาพ" การเรียนรู้จากแหล่งเรียนรู้ที่หลากหลายนี้เป็น

จากพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 แก้ไขเพิ่มเติม(ฉบับที่ 2) พ.ศ.2545 ดังกล่าว การจัดการศึกษาที่เหมาะสมควรส่งเสริมให้จัดบรรยากาศ สภาพแวดล้อม สื่อการเรียนการสอน เพื่อพัฒนาศักยภาพให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ที่เป็นประโยชน์ต่อการดำรงชีวิต และที่สำคัญคือการส่งเสริมให้นำคุณค่าจากสรรพสิ่งทั้งใกล้ตัวและไกลตัวซึ่งเป็นแหล่งวิทยาการทั้งภายในและภายนอกสถานศึกษามาใช้ในการศึกษาเรียนรู้ ซึ่งจะทำให้การเรียนรู้เกิดขึ้นได้ตลอดเวลา ทุกสถานที่ โดยมีการประสานความร่วมมือกับครอบครัวและบุคคลในชุมชนทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง เพื่อร่วมพัฒนาแหล่งเรียนรู้ เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และสามารถพัฒนาได้เต็มตามศักยภาพที่สอดคล้องกับบริบทของชุมชน ซึ่ง สุมน อมรวิวัฒน์ (2544: 10) ได้แสดงทัศนะไว้ว่า การเรียนรู้ที่เกิดจากการที่ทุกฝ่ายสร้างเครือข่ายของการเชื่อมโยงประสบการณ์ ทำให้เกิดสังคมแห่งการเรียนรู้และสังคมคุณธรรม การเรียนรู้จากแหล่งเรียนรู้ในชุมชนและธรรมชาติเป็นกระบวนการที่มีความสุข สร้างสรรค์ความคิดและประสบการณ์ที่มีคุณค่า สอดคล้องกับ พงนิ เตียมศักดิ์ (2543: 57 อ้างถึงใน นงเยาว์ อุทุมพร, 2558) ที่กล่าวว่า การเรียนรู้ในวิถีชีวิตมีความสำคัญต่อการดำรงชีวิตเพราะแหล่งเรียนรู้ที่มีอยู่ทั่วไปทั้งในครอบครัว ชุมชน วัดและธรรมชาติ รวมทั้งผู้ให้การถ่ายทอดการเรียนรู้ ซึ่งได้แก่ พ่อแม่ ปู่ ย่า ตา ยาย เพื่อน ครู พระ หมอพื้นบ้าน ต้นไม้ สัตว์ ทุกคน ทุกสิ่งในโลกล้วนถ่ายทอดการเรียนรู้ ซึ่งเกิดขึ้นได้ทุกสถานที่ในชีวิต ถือได้ว่าสิ่งที่เกิดขึ้นมีความเกี่ยวข้องกัน สามารถทำให้เกิดการเรียนรู้ได้ การเรียนรู้ที่เกิดขึ้นจึงเป็นการเรียนรู้ตลอดชีวิต แหล่งเรียนรู้จึงเป็นเป้าหมายสำคัญของสถานศึกษาทุกแห่งเพื่อนำมาส่งเสริมและพัฒนากิจการกิจการเรียนการสอนโดยทุกฝ่ายในสังคมที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาต้องร่วมมือกันสนับสนุนซึ่งกันและกันในการนำแหล่งเรียนรู้เข้ามามีส่วนในการจัดการศึกษา อีกทั้งยังเป็นการส่งเสริมความสัมพันธ์อันดีระหว่างโรงเรียนและชุมชน

ภูมิปัญญาท้องถิ่น ถือเป็นแหล่งเรียนรู้สำคัญอย่างหนึ่ง ซึ่งตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2545 แบ่งออกเป็น 4 ประเภทคือ แหล่งเรียนรู้ที่เป็นธรรมชาติ แหล่งเรียนรู้ที่เป็นบุคคล/สมาคม แหล่งเรียนรู้ที่เป็นสถานที่ สถาบันและหน่วยงาน แหล่งเรียนรู้ที่เป็นเทคโนโลยี กิจกรรม วัฒนธรรมและประเพณี ซึ่งแหล่งเรียนรู้ที่เป็นภูมิปัญญาท้องถิ่นจัดว่าเป็นแหล่งเรียนรู้ที่เป็นบุคคล ซึ่งแหล่งเรียนรู้ที่สำคัญเป็นการเชื่อมโยงความรู้จากคนรุ่นหนึ่งสู่คนอีกรุ่นหนึ่ง เป็นความรู้ที่เกิดจากประสบการณ์ในชีวิต ผ่านกระบวนการทางปัญญาจนตกผลึกเป็นองค์ความรู้ ซึ่งความรู้ดังกล่าวจัดว่าเป็นพื้นฐานของความรู้ใหม่ๆ ในปัจจุบัน การนำภูมิปัญญาท้องถิ่นสำคัญเหล่านี้มาใช้ในการจัดการเรียนการสอน จะเป็นการช่วยให้องค์ความรู้เหล่านั้นไม่เกิดการสูญหายและทำให้เด็กรุ่นใหม่ได้มีโอกาสเรียนรู้ภูมิปัญญาในท้องถิ่นของตนเองที่สืบทอดต่อกันมา สอดคล้องกับงานวิจัยของ วิไล กันทะใจ (2550: 88) ได้กล่าวถึงการนำภูมิปัญญาท้องถิ่นมาใช้ในการจัดการเรียนการสอน พบว่า นักเรียนและชุมชนมีความพึงพอใจต่อการจัดการศึกษาตามหลักสูตรขั้นพื้นฐานสาระการเรียนรู้ท้องถิ่น และ วรพจน์ อาษารัฐ (2550: 39) กล่าวว่า ภูมิปัญญากับการพัฒนาเด็กของไทยที่สะท้อนถึงวิถีชีวิต ความเป็นอยู่ ความเชื่อที่สั่งสมมา และส่งผ่านออกมาเป็นกิจกรรม หลายฝ่ายเห็นความสำคัญของการส่งเสริมกิจกรรมเพื่อพัฒนาภูมิปัญญาท้องถิ่น

อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการแบ่งเขตการปกครองออกเป็น 6 ตำบล ได้แก่ บางปลา บางโฉลง บางพลีใหญ่ ราชาทะเว บางแก้ว และหนองปรือ แต่ละตำบลแบ่งออกเป็นหมู่บ้านรวม 83 หมู่บ้านประกอบด้วยองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น 7 แห่ง คือ เทศบาลตำบลบางพลี องค์การบริหารส่วนตำบลบางพลีใหญ่ องค์การบริหารส่วนตำบลบางแก้ว องค์การบริหารส่วนตำบลบางปลา องค์การบริหารส่วนตำบลบางโฉลง องค์การบริหารส่วนตำบลบางราชาทะเว และองค์การบริหารส่วนตำบลหนองปรือ มีอาณาเขตติดต่อคือ ทิศเหนือ ติดต่อกับเขตลาดกระบัง (กรุงเทพมหานคร) ทิศตะวันออก ติดต่อกับอำเภอบางเสาธง มีถนนเข้าวัดหัวคู้ คลองหนองงูเห่า คลองบางนา ถนนวัดศรีวารีน้อย คลองเสาระหงษ์ คลองสำโรง คลองโค้งประทุน คลองลาดหวาย และคลองโค้งประทุนเป็นเส้นแบ่งเขต ทิศใต้ ติดต่อกับอำเภอบางบ่อและอำเภอเมืองสมุทรปราการ มีคลองโค้งประทุนและคลองสามเป็นเส้นแบ่งเขต ทิศตะวันตก ติดต่อกับอำเภอเมืองสมุทรปราการ เขตบางนา และเขตประเวศ (กรุงเทพมหานคร) มีคลองบางเหี้ยน้อย คลองบางกระบือ คลองกุ่มพารา คลองทับนาง คลองสำโรง คลองหนองกระทุ่ม คลองบางนา คลองสาหร่าย คลองหนองตาต้า คลองปลัดเปรียง คลองตันตาล แนวคั่นนาแบ่งเขตระหว่างกรุงเทพมหานครกับจังหวัดสมุทรปราการ คลองอาจารย์เกตุ คลองสลุต คลองปากน้ำ คลองสิงห์โต คลองชันแตก และคลองตาฟูกเป็นเส้นแบ่งเขต (สารานุกรมวิกิพีเดีย, 2560) อำเภอบางพลีเป็นอำเภอหนึ่งที่มีแหล่งเรียนรู้ที่เป็นภูมิปัญญาท้องถิ่นหลากหลายสาขาที่ส่วนใหญ่ดำเนินชีวิตตามหลักของปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง ทั้งสาขาศิลปกรรม ด้านหัตถกรรม งานประดิษฐ์ สาขาเกษตรกรรม ด้านอาหารและการประดิษฐ์เครื่องนุ่งห่ม สาขาสาธารณสุข ด้านสมุนไพรต่างๆ รวมทั้งด้านศาสนาและประเพณีวัฒนธรรมต่างๆ ซึ่งแหล่งเรียนรู้ที่เป็นภูมิปัญญาท้องถิ่นเหล่านี้ ถือเป็นแหล่งเรียนรู้ของทั้งผู้สอนและผู้เรียน ใช้เพื่อการสืบค้นข้อมูล และใช้ในการบูรณาการในการจัดการเรียนการสอน ซึ่งแหล่งเรียนรู้ดังกล่าวยังไม่ได้มีการบริหารจัดการที่เป็นระบบโดยข้อมูลของแหล่งเรียนรู้ที่เป็นภูมิปัญญาท้องถิ่นแต่ละคนก็อยู่กันกระจัดกระจาย ทำให้ในบางครั้งอาจเข้าถึงข้อมูลแหล่งเรียนรู้ที่เป็นภูมิปัญญาท้องถิ่นต่างๆ ได้ยาก การเชื่อมโยงข้อมูลก็มีน้อย ทำให้ผู้ที่ต้องการสืบค้นหรือศึกษาข้อมูลเพื่อนำไปใช้ ได้แก่ สถานศึกษา ผู้ที่สนใจ ไม่สามารถศึกษาหาข้อมูลและใช้ประโยชน์จากข้อมูลได้อย่างเต็มที่

จากข้อมูลดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะทำการวิจัยเรื่องการบริหารจัดการแหล่งเรียนรู้ของชุมชนตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงเพื่อนำไปใช้บูรณาการในการจัดการเรียนรู้ในสถานศึกษาอย่างยั่งยืน อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ เพื่อให้ผู้เรียน ผู้สอน และผู้ที่สนใจสามารถใช้แหล่งเรียนรู้ที่เป็นภูมิปัญญาท้องถิ่นในอำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ ไปใช้ในการบูรณาการในการจัดการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพส่งผลต่อการพัฒนาคุณภาพการจัดการศึกษาของเด็กและเยาวชนของชาติให้สามารถได้เรียนรู้จากแหล่งเรียนรู้ที่เป็นภูมิปัญญาท้องถิ่นซึ่งเป็นแหล่งข้อมูลที่สำคัญของคนในชาติได้อย่างมีคุณภาพและยั่งยืนต่อไป

โจทย์/คำถามการวิจัย

1. แหล่งเรียนรู้ในชุมชนที่เอื้อต่อการจัดการศึกษา ของอำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการมีอะไรบ้าง

2. สภาพและปัญหาการใช้แหล่งเรียนรู้ในชุมชนที่เอื้อต่อการจัดการศึกษา อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการเป็นอย่างไร

3. แนวทางการบริหารจัดการแหล่งเรียนรู้ของชุมชนตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงเพื่อนำไปใช้บูรณาการในการจัดการเรียนรู้ในสถานศึกษาเป็นอย่างไร

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาแหล่งเรียนรู้ในชุมชนที่เอื้อต่อการจัดการศึกษา อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ

2. เพื่อศึกษาสภาพและปัญหาการใช้แหล่งเรียนรู้ในชุมชนที่เอื้อต่อการจัดการศึกษา อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ

3. เพื่อศึกษาแนวทางการบริหารจัดการแหล่งเรียนรู้ของชุมชนตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงเพื่อนำไปใช้บูรณาการในการจัดการเรียนรู้ในสถานศึกษา

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยทั้งเชิงคุณภาพ โดยมีการบูรณาการวิธีการต่างๆ ได้แก่ ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ศึกษาข้อมูลภาคสนาม การสัมภาษณ์เพื่อประเมินสภาพและปัญหาการใช้แหล่งเรียนรู้เฉพาะที่เป็นภูมิปัญญาท้องถิ่น ในชุมชนที่เอื้อต่อการจัดการศึกษา การจัดการประชุมกลุ่มย่อย การสัมภาษณ์ระดับลึก

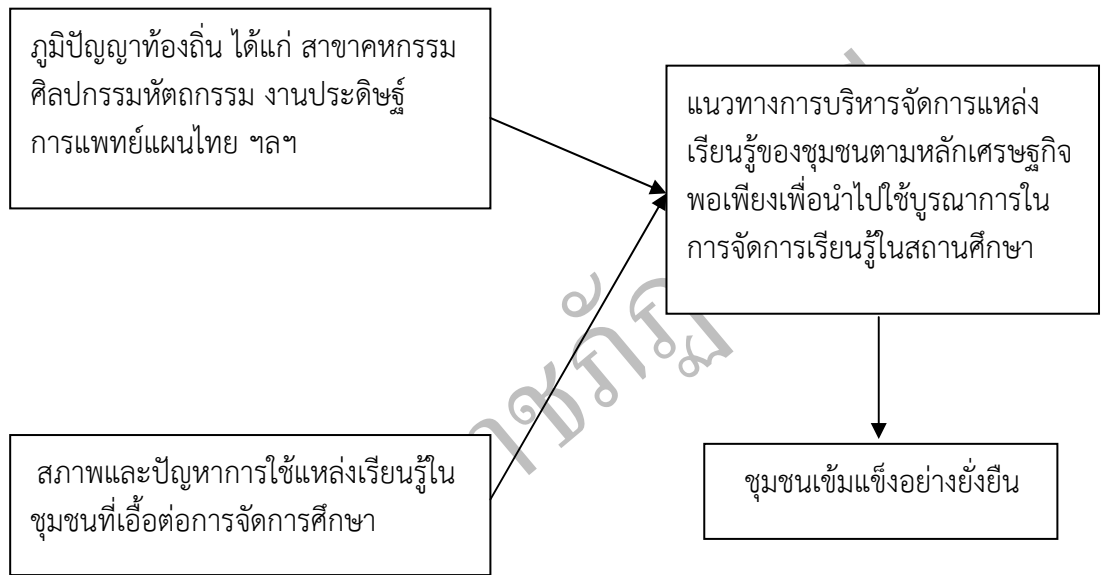
กลุ่มเป้าหมาย คือ ผู้นำชุมชน ประชาชน ภูมิปัญญาท้องถิ่น ผู้บริหารหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ผู้มีส่วนได้เสียในการจัดการศึกษา ได้แก่ ผู้บริหารสถานศึกษา ศึกษานิเทศก์ ครู นักเรียน ผู้ปกครอง ในอำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ เป็นต้น

พื้นที่ในการศึกษา แหล่งเรียนรู้เฉพาะที่เป็นภูมิปัญญาท้องถิ่น ในอำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ

ดำเนินการสำรวจและศึกษาแหล่งเรียนรู้เฉพาะที่เป็นภูมิปัญญาท้องถิ่น ที่เอื้อต่อการจัดการศึกษาในอำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ ศึกษาสภาพและปัญหาการใช้แหล่งเรียนรู้เฉพาะที่เป็นภูมิปัญญาท้องถิ่น ในชุมชนที่เอื้อต่อการจัดการศึกษา อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ และศึกษาแนวทางการบริหารจัดการแหล่งเรียนรู้เฉพาะที่เป็นภูมิปัญญาท้องถิ่น ของชุมชนตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงเพื่อนำไปใช้บูรณาการในการจัดการเรียนรู้ในสถานศึกษาโดยการสำรวจพื้นที่ภาคสนาม ประชุมกลุ่มย่อย

กรอบแนวความคิดในการวิจัย

การวิจัยการบริหารจัดการแหล่งเรียนรู้ของชุมชนตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงเพื่อนำไปใช้บูรณาการในการจัดการเรียนรู้ในสถานศึกษาอย่างยั่งยืน อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ ใช้

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

นิยามศัพท์

การบริหารจัดการแหล่งเรียนรู้ หมายถึง การกำหนดแนวทาง ที่เป็นกระบวนการสร้างสรรค์ เพื่อธำรงรักษาทรัพยากรโดยการนำภูมิปัญญาท้องถิ่นมาใช้ให้เกิดประโยชน์ในการจัดการเรียนการสอนในสถานศึกษาในอำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ โดยการประสานงาน แสวงหาความร่วมมือจากบุคลากรในองค์กรและส่วนอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง

ภูมิปัญญาท้องถิ่น หมายถึง องค์ความรู้ในด้านต่างๆ ในการดำรงชีวิตซึ่งเกิดจากการสั่งสม ประสบการณ์และความเฉลียวฉลาดของคนแต่ละคน ผ่านกระบวนการเลือกสรร เรียนรู้ ปรับปรุงแต่ง พัฒนา และมีการถ่ายทอดสืบต่อกันมาจากบรรพบุรุษจากรุ่นหนึ่งไปสู่อีกรุ่นหนึ่ง อาจจะมีการประยุกต์ และเปลี่ยนแปลงไปบ้างจนอาจเกิดความรู้ใหม่ขึ้นมาอีกตามสภาพสังคม วัฒนธรรม และสิ่งแวดล้อมต่างๆ เพื่อให้เหมาะสมกับยุคสมัย

ผู้ทรงภูมิปัญญาท้องถิ่น หมายถึง บุคคลที่เป็นเจ้าของภูมิปัญญาท้องถิ่นในอำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการที่ เป็นผู้มีความรู้ความสามารถและประสบการณ์ในเรื่องนั้นๆ เป็นอย่างดี และ

ชุมชน หมายถึงกลุ่มคนที่อยู่ร่วมกัน อาศัยอยู่ในอาณาบริเวณเดียวกันและมีผลประโยชน์ร่วมกัน

แหล่งเรียนรู้ หมายถึง แหล่งข้อมูลข่าวสาร ความรู้และประสบการณ์ของบุคคลและสถานที่เพื่อการเรียนรู้ แหล่งเรียนรู้ตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2545 แบ่งออกเป็น 4 ประเภทคือ แหล่งเรียนรู้ที่เป็นธรรมชาติแหล่งเรียนรู้ที่เป็นบุคคล/สมาคม แหล่งเรียนรู้ที่เป็นสถานที่ สถาบันและหน่วยงานแหล่งเรียนรู้ที่เป็นเทคโนโลยี กิจกรรม วัฒนธรรมและประเพณี ในที่นี้จะศึกษาเฉพาะแหล่งเรียนรู้ที่เป็นบุคคลคือภูมิปัญญาท้องถิ่น ได้แก่ ภูมิปัญญาท้องถิ่นสาขาเกษตรกรรม สาขาศิลปกรรม งานประดิษฐ์ ฯลฯ

แหล่งเรียนรู้ตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง หมายถึง ภูมิปัญญาท้องถิ่นของชุมชนในอำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ ที่มีวิถีการดำรงชีวิตแบบพอมีพอกิน พอเพียงไม่เบียดเบียนตนเองและผู้อื่น มีเหตุมีผล มีการปรับเปลี่ยนตนให้ทันต่อเหตุการณ์ต่างๆ รู้จักปรับตัว มีความรู้ในการพัฒนาผลผลิต และมีความซื่อสัตย์สุจริตในการประกอบอาชีพ ซึ่งภูมิปัญญาท้องถิ่นนำมาใช้ในการดำเนินชีวิต

ประโยชน์ที่ได้รับ

1. ได้ข้อมูลสารสนเทศเกี่ยวกับแหล่งเรียนรู้ในชุมชนในอำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ สามารถนำมาใช้บูรณาการในการจัดการเรียนรู้
2. ได้แนวทางการบริหารจัดการแหล่งเรียนรู้ของชุมชนตามหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง เพื่อนำไปใช้บูรณาการในการจัดการเรียนรู้ในสถานศึกษาอย่างยั่งยืน
3. เป็นข้อมูลสำหรับผู้ที่เกี่ยวข้องสามารถนำไปใช้ประโยชน์ในด้านต่างๆ ต่อไป
4. ช่วยกระตุ้นให้ชุมชนและท้องถิ่นเห็นความสำคัญ และมีส่วนร่วมในการจัดแหล่งเรียนรู้ สำหรับใช้ในการศึกษาของเยาวชนเพื่อให้เยาวชนเห็นคุณค่า รักและภูมิใจในท้องถิ่นของตน